

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LEONA BLAIR

ÎMPLINIRI

Traducere: GICUȚA NISTOR

Editura LIDER

București

I

Theo ședea la birou, încercînd să se concentreze. Atmosfera din încăpere era senină, deși mobilierul fusese ales să sugereze poziție și putere. Pereții erau plini de fotografii ale oamenilor pe care îi ajutase să cîștige alegerile. Erau și cîteva poze de vînătoare, cîteva reproduceri sepia după tablourile lui Picasso cu lupte cu tauri și un Renoir deosebit. Rebecca îl pusese pe acesta din urmă în spatele scaunului lui Theo, în așa fel încît să-l privească clientul și să-i sugereze puterea soțului ei.

Rebecca, al cărei chip zîmbea din fotografia înrămată de pe birou, aranjase totul. Biroul de mahon fusese executat de comandă pentru un bărbat de talia lui Theo, la fel canapeaua și cele trei fotolii capitonate în piele mătăsoasă de culoarea tutunului; într-unul din fotolii ședea senatorul Clement Kilbourne Case.

Mintea lui Theo aluneca mereu de la arătosul senator la Rebecca, la răsturnarea din viața lor după accidentul de acum șase luni, la tensiunea căreia i se supuneau amîndoi pentru a se preface că nimic nu s-a schimbat cînd, de fapt, totul se schimbasesc.

Dar nu-i pot spune, se chinuia Theo. Medicii îi spusese rău chiar în dimineața asta că Rebecca recuperase pe cât posibil. Șansele ca ea să mai meargă vreodată erau, virtual, nule.

Sesiză brusc că senatorul îi zîmbea. Theo îi răspunse:

– Desigur, zise el, deși habar nu avea ce spusese omul din fața lui.

O scurtă privire către Herbie Fisher îl asigură că răspunsul și zîmbetul erau potrivite în situația dată. Așa erau de obicei în cazul lui Case; bărbatul al cărui păr blond îi amintea lui Theo de reclamele pentru cămășile Arrow părea într-o perpetuă bună dispoziție.

Și de ce nu ar fi? El nu și-a nenorocit soția pe viață!

– Nu este niciodată prea devreme să începi o campanie, spuse Herbie suficient de tare ca să-l aducă pe Theo la realitate.

– Cu cât mai repede, cu atît mai bine, preluă Theo ideea.

– Cum spui tu, zise senatorul. M-am sprijinit întotdeauna pe tine din ziua în care ne-am unit forțele. Îi strînse mîna lui Theo și se întoarse să plece. Apropo, cum se mai simte soția ta?

– Își revine, replică Theo vesel. Dar o să mai dureze.

– Sigur, admise Case. Așa se întîmplă în astfel de cazuri. Fruntea sus, bătrîne!

Ți-e ușor să vorbești, ticălos îngîmfat ce ești, gîndi Theo.

Case nu părea decis să plece.

– Doctor Ballard locuiește tot la tine? Întrebă el în cele din urmă.

Theo încuviință din cap.

– Talley nu se comportă prea bine, spuse Case. Ea nu merita o asemenea publicitate. Trebuie să o fi supărat rău.

Theo clătină din cap, încruntat. Kate nu era treaba senatorului. Era el în stare s-o apere singur.

– Ea este deasupra unui astfel de comportament. I-a trecut repede supărarea.

Theo știa însă că lucrurile nu stăteau așa. Kate avea nevoie de tot atîta încurajare ca și el. Se susținuseră unul pe altul.

Cînd ușa s-a închis în sfîrșit în urma senatorului Case, urmat de Herbie, ca o bărcuță alături de un crucișător, Theo s-a întors spre fotografia Rebeccăi.

– De ce tu? șopti el. De ce noi? Nu era genul de om care să se teamă că justiția divină ar putea compensa mult prea marele lor noroc. Acum se părea că el și Rebecca trăiseră într-un paradis al naivilor, fără să se gîndească la faptul că fiecare bucurie trebuia plătită cu amarăciune și durere.

Herbie se întoarse cu fața boțită de îngrijorare.

– Te simți bine, șefule?

Theo nu-i răspunse imediat.

– Ai grijă să fie cu contul la zi. Cei mai bogați clienți sînt cei care plătesc ultimii. O privi pe Herbie. Spune cuiva să-mi anuleze toate întîlnirile. Mă duc la sala de gimnastică – poate scap de tensiunea asta. După vestea pe care mi-au dat-o

doctorii azi-dimineață, nu mai sînt de nici un folos aici.

– Ai de gînd să-i spui? întrebă Herbie.

– Nu încă.

– Da, e mai bine să aștepti să se mai întremeze.

Theo dădu din cap. Se întreba cum se face că i se putea destăinui cu atîta ușurință lui Herbie, cînd cu alți așa-ziși prieteni mai bine și-ar fi tăiat limba decît să le spună că Rebecca avea să rămîna tot restul vieții în scaunul cu roțile. Desigur, nu-i putea relata lui Herbie ceea ce-l îngrijora cel mai mult. Nici lui Kate, era ceva mult prea intim. Totuși, Kate o cunoștea pe Becca mai bine ca oricine altcineva. Poate că va discuta cu ea.

Sfinte Dumnezeule, ce s-ar fi făcut fără Kate?

– Să faci bine să crezi! îi spunea Stanton Wells la telefon lui Kate. Nu-l mai pot ține pe loc. Ți-a acordat aceste șase luni, dar acum – gata! Se pregătește să te dea în judecată pentru nerespectarea contractului. Făcu o pauză. La naiba, Kate! Nu poți trăi la nesfîrșit cu Rebecca și cu Theo! Trebuie să-ți reiei viața ta.

Kate nu spuse nimic timp de cîteva clipe. Măsura cu pași rari camera din casa Rebeccăi. Gîndul de a-și înștiința prietena că va pleca înapoi la New York o deprima, dar un proces era un argument suficient de convingător. Și-apoi, Stan avea dreptate. Venise vremea să plece, atît de dragul

Rebeccăi, cît și de dragul ei înseși. Cuplul Barrows trebuia să-și reia viața de familie.

– Bine, admise ea într-un tîrziu. Transmite-i lui Tillinghast că voi fi în biroul lui din New York peste zece zile. Adică de luna viitoare într-o săptămîna. Voi locui la Carlyle pînă îmi voi găsi un apartament.

– Minunat! jubilă Stan. Ce ușurare! Apoi vocea ei se îmblînzi: Cum te simți, Kate? Mă refer la divorț.

– Win și cu mine ne-am despărțit acum mai bine de cinci luni, Stan! Sînt prea ocupată cu Rebecca și nu prea știu cum mă simt. Probabil că voi descoperi cînd voi rămîne singură. Nu prea mă gîndesc la clipa asta.

– Nimănu-i nu-i place să-și contemple eșecurile, zise Stan cu simpatie, pentru că ea însăși trecuse prin două divorțuri. Kate, Win se căsătorește cu ticăloasa aia?

– Nu știu. Ce mai contează?

– Nu contează... decît pentru Darcy. Fir-ar să fie! Nu există dreptate! Ani de zile a stat ca un păianjen în pînza lui, așteptînd să-l înhațe, și i-a trebuit o tragedie a erorilor pentru a-l face să se mute la ea. Ar fi fost de așteptat ca el să se poată abține ceva mai mult de o zi!

– Stanton! spuse Kate sever.

– Uf, la dracu'! Iartă-mă, Kate. Mă enervează la culme! Dar promit să nu mai scot nici un cuvînt. Vrei să vin să te aștept duminică?

Kate refuză, își luă rămas-bun și închise. Simțea nevoia

să fie singură; nu mai avusese parte de așa ceva din noaptea accidentului, când ea și Theo, zguduiți și încremeniți de durere, se agățaseră unul de altul, așteptînd să afle dacă Rebecca va trăi. Când în cele din urmă li s-a spus că șansa a revenit de partea ei, au plecat acasă.

În noaptea aceea s-au comportat ca niște copii disperăți, iar în următoarele cîteva zile nu au îndrăznit să se întrebe *cum* va supraviețui Rebecca dacă fractura de coloană va avea consecințe, cît de grave puteau fi acestea și cît de mult vor dura.

Nici unul din ei nu a remarcat că accidentul Rebeccăi scăpase de amestecul presei, dar lucrurile intraseră în normal două zile mai tîrziu. După aceea însă Theo și Kate fuseseră asediați de reporteri de fiecare dată cînd se întorceau acasă să se odihnească, dar erau prea obosiți ca să estimeze cît timp petrecuseră în sala de așteptare a spitalului, să citească ziarele sau să se uite la știrile de la televizor.

Abia a treia zi, Kate începuse să se întrebe de ce nu o sunase Win. Încercase ea de cîteva ori la casa lui din Los Angeles, de la o cabină telefonică din spital, dar niciodată nu-i răspunsese nimeni. Mai sunase o dată la studiouri, dar i s-a spus că nimeni nu știe unde se află Win.

Polly a fost cea care i-a relatat despre Win.

Kate, prea obosită ca să se dea jos din pat în cea de-a treia dimineață, a crezut că visează, că i se pare că aude vocea

bunicii ei în vestibul, dar după cîteva clipe Polly apără în cadrul ușii.

Aceeași Polly, cu aceleași bijuterii, aceeași pălărie, cu mînușile ei albe, însă lumina zilei era crudă cu ridurile adînci din jurul gurii și ochilor ei. Părea să fi îmbătrînit brusc după confruntarea cu Kate pe treptele de la Kel Regis.

Schimbările petrecute în înfățișarea lui Polly fură ca un vînt tăios care biciui emoțiile și așa greu de stăpînit pe care le trăia Kate. Polly muritoare? Viața lui Polly în pericol din pricina trecerii inexorabile a timpului, așa ca viața Rebeccăi în urma accidentului?

Kate se ridică, uitîndu-și cu totul resentimentele, prea uluită ca să mai păstreze distanța.

– Ești bine? De ce ai venit?

– Am venit să ajut – dacă pot.

Kate clătină trist din cap.

– Nimeni nu poate ajuta. Iar tu nu ai plăcut-o niciodată.

Buzele lui Polly fremătară.

– Ah, Kate! Atît de mult mă disprețuiești?

– Nu, ripostă Kate. Nu trebuia să spun asta.

Polly ezita, lîngă ușa.

– Ar fi trebuit să vin demult să te rog să mă ierți.

– Mi-am dorit să o faci, spuse Kate tristă. De ce nu ai făcut-o?

– Am vrut, dar mîndria este o emoție periculoasă. Polly

se apropie de pat. M-a împins spre multe rele, dar m-a și prins în capcana altora, poate și mai rele. O privi de sus pe Kate.

În capul lui Kate răsună ca o litanie: *Într-o bună zi, poate curînd, ea va muri*. Imensitatea posibilității unei asemenea pierderi o zgudui pe Kate.

– Dar acum nu mai am timp pentru mîndrie.

– Nici eu, spuse Kate cu ochii înlăcrimați. Nu cînd Rebecca zace acolo, distrusă. O iubesc. Ea face parte din viața mea, parte din mine. A fost întotdeauna alături de mine. Am crezut că va fi mereu. Întinse brațele spre bunica ei.

Polly se așeză pe pat și o îmbrățișă.

– Știu, scumpa mea fetiță, spuse ea mîngîindu-i blînd părul. Dar Rebecca va reuși, ai să vezi. E încăpățînată ca tine. Am fost la spital să o văd – se simte din ce în ce mai bine.

O legăna pe Kate, lăsînd-o să plîngă mult înainte de a-i întinde batista și a-i vorbi din nou.

– Trebuie să-ți mai spun ceva. Rebecca nu este singurul motiv pentru care mă aflu aici. Vreau să-ți vorbesc despre Win înainte să afli de la reporterii aștia afurisiți.

– Unde *este* Win? Am încercat să dau de el.

– N-o să-ți placă, Kate.

O scutură un fior, dar rămase în brațele protectoare ale lui Polly.

– Spune-mi.

– S-a mutat la Darcy Barrington. A intentat divorț. S-a scris în ziare.

– Divorț? Kate se rezemă de perne, privind-o consternată pe Polly. Sentimentele ei erau prea confuze ca să înregistreze altceva decît o durere surdă, împletită cu stupoare. Nu-i posibil! Win nu ar face așa ceva cînd eu am nevoie de el, cînd Rebecca este pe patul de moarte!

– Nu avea cum să afle de ea, scumpo. Nimeni nu știe. Abia aseară a apărut la știri. Poate că este o neînțelegere la mijloc.

Kate rămase pe gînduri, punînd lucrurile cap la cap.

– Ne-am certat pentru... mai multe lucruri. Am plecat la New York ca să-l conving că nu pot trăi în California, nu așa cum trăiam noi. O privi pe Polly cu ochii roșii de lacrimi și nesomn. Cred că l-am convins, nu? Întoarse capul și închise ochii. Ai tot dreptul să-mi spui că m-ai avertizat.

Polly clătină din cap.

– Nu-mi oferă nici o satisfacție! Pe vremuri credeam altfel, dar nu a fost așa. Doream atît de multe pentru tine încît nu mă gîndeam la ce-ți dorești tu.

– Nici el nu s-a gîndit. Dar acum trebuie să fi aflat deja despre Rebecca.

– Toată lumea a aflat. Sînt sigură că te va suna. Va dori să-ți explice.

– Ce rost are? Kate dădu din cap.

– Dacă te sună, stai de vorbă cu el. Poate că nu este prea tîrziu.